

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

Bruksela, dnia 14.8.2007
KOM(2007) 470 wersja ostateczna

2007/0169 (CNS)

Wniosek

DECYZJA RADY

**w sprawie zatwierdzenia, w imieniu Wspólnoty Europejskiej, pierwszej i drugiej
poprawki do Konwencji EKG ONZ z Espoo o ocenach oddziaływania na środowisko w
kontekście transgranicznym**

(przedstawiony przez Komisję)

UZASADNIENIE

1. W dniu 26 lutego 1991 r. Wspólnota i państwa członkowskie podpisały Konwencję EKG ONZ z Espoo o ocenach oddziaływania na środowisko w kontekście transgranicznym (zwaną dalej konwencją). Wspólnota zatwierdziła konwencję w dniu 27 czerwca 1997 r.¹.

2. Podczas drugiego spotkania Stron w 2001 r. przyjęto decyzję II/14 w sprawie poprawki do konwencji z Espoo. Poprawka dotyczy rozszerzenia definicji „opinii publicznej” zawartej w art. 1 pkt (x) konwencji w celu wyjaśnienia, że opinia publiczna, która może uczestniczyć w procedurach w ramach konwencji obejmuje społeczeństwo obywatelskie, w szczególności organizacje pozarządowe; oraz w celu umożliwienia przystąpienia do konwencji państw niebędących członkami EKG pod warunkiem zatwierdzenia podczas spotkania Stron. Zarówno rozszerzenie znaczenia terminu „opinia publiczna” jak i otwarcie konwencji dla państw spoza regionu EKG ONZ stanowią kluczowe instrumenty zapewnienia świadomości społecznej w kwestiach dotyczących środowiska naturalnego oraz promowania powszechniejszego wdrażania i egzekwowania przepisów prawa dotyczących środowiska. Dlatego pierwsza poprawka do konwencji przyczynia się do wzmocnienia i poprawy skuteczności polityki w zakresie ochrony środowiska naturalnego.

3. Definicja „opinii publicznej” ma zastosowanie w prawie wspólnotowym w odpowiednich przepisach dyrektywy 85/337/EWG w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne (dyrektywy EIA)² zmienionej dyrektywą 97/11/WE³ i dyrektywą 2003/35/WE⁴ i jest ona zgodna ze zmienionym brzmieniem konwencji.

4. Podczas trzeciego spotkania Stron w 2004 r. decyzją III/7 przyjęto drugą poprawkę do konwencji z Espoo. Poprawka zezwala stronom narażonym na uczestnictwo w badaniu, zmienia wykaz działalności określonych w załączniku I do konwencji, oraz porusza kwestie instytucjonalne w ramach konwencji, takie jak przegląd zgodności, uprawnienia spotkania Stron oraz wejście w życie poprawek. Stosowne przepisy wspólnotowe (dyrektywa EIA) są zgodne z poprawką do konwencji z Espoo, więc nie spowoduje ona zmiany prawodawstwa.

5. Przy okazji konferencji ministerialnej „Środowisko dla Europy” w październiku 2007 r. należy wykazać, że Wspólnota Europejska i jej państwa członkowskie są zaangażowane w proces rozwoju międzynarodowej polityki w dziedzinie ochrony środowiska naturalnego i wspólnie zmierzają do osiągnięcia celów konwencji dotyczących środowiska, poruszonych na forum EKG ONZ. Podczas procesu negocjacji należy zapewnić skuteczną koordynację pomiędzy państwami członkowskimi Wspólnoty w odniesieniu do przyjęcia poprawek do konwencji z Espoo, w celu umożliwienia w miarę możliwości jednoczesnego złożenia przez Wspólnotę i państwa członkowskie dokumentów ratyfikacyjnych, zatwierdzających lub przyjmujących.

6. Wspólnota powinna zatwierdzić przedmiotowe poprawki do konwencji z Espoo.

¹ Decyzja Rady z dnia 27 czerwca 1997 r. w sprawie zawarcia w imieniu Wspólnoty Konwencji o ocenach oddziaływania na środowisko w kontekście transgranicznym (Konwencja z Espoo) (wniosek Dz.U. C 104 z 24.4.1992, str. 5, decyzja nieopublikowana).

² Dz.U. [L 175] z [5.7.1985], str. [40].

³ Dz.U. [L 73] z [14.3.1997], str. [5].

⁴ Dz.U. [L 156] z [25.6.2003], str. [17].

Wniosek

DECYZJA RADY

w sprawie zatwierdzenia, w imieniu Wspólnoty Europejskiej, pierwszej i drugiej poprawki do Konwencji EKG ONZ z Espoo o ocenach oddziaływania na środowisko w kontekście transgranicznym

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 175 ust. 1 w powiązaniu z art. 300 ust. 2 akapit pierwszy zdanie pierwsze i art. 300 ust. 3 akapit pierwszy,

uwzględniając wniosek Komisji⁵,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego⁶,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Konwencja EKG ONZ z Espoo o ocenach oddziaływania na środowisko w kontekście transgranicznym (zwana dalej konwencją z Espoo) ma na celu wyznaczenie obowiązków Stron w odniesieniu do oceny oddziaływania na środowisko niektórych działań na wczesnym etapie planowania oraz nakłada na państwa obowiązek powiadamiania i konsultacji w odniesieniu do wszelkich ważnych projektów, które mogą wywrzeć znaczące niekorzystne transgraniczne skutki dla środowiska.
- (2) Wspólnota zatwierdziła konwencję z Espoo w dniu 27 czerwca 1997 r.
- (3) Podczas spotkania Stron w 2001 r. przyjęto poprawkę do konwencji z Espoo polegającą na ujęciu w definicji „opinii publicznej” organizacji pozarządowych i innych stowarzyszeń oraz na umożliwieniu przystąpienia do konwencji państw spoza regionu EKG ONZ. Stosowne przepisy wspólnotowe, w szczególności dyrektywa Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko⁷, zawierają przepisy zgodne z niniejszą poprawką do konwencji z Espoo.
- (4) Druga poprawka do konwencji z Espoo przyjęta podczas spotkania Stron w 2004 r. zezwala stronom narażonym na uczestnictwo w badaniu, zmienia wykaz działalności określonych w załączniku I do konwencji, oraz porusza kwestie instytucjonalne w ramach konwencji. Poprawka nie zmienia charakteru obowiązków Stron, zaś wykaz

⁵ Dz.U. C [...] z [...], str. [...].

⁶ Dz.U. C [...] z [...], str. [...].

⁷ Dz.U. L 175 z 5.7.1985, str. 40. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2003/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 156 z 25.6.2003, str. 17).

działalności jest już zawarty w stosownych przepisach wspólnotowych, mianowicie dyrektywie 85/337/WE.

- (5) Poprawki do konwencji z Espoo podlegają ratyfikacji, zatwierdzeniu lub przyjęciu przez Strony. Wspólnota Europejska i państwa członkowskie powinny podjąć odpowiednie kroki w celu umożliwienia w miarę możliwości jednoczesnego złożenia dokumentów ratyfikacyjnych, zatwierdzających lub przyjmujących.
- (6) Wspólnota powinna zatwierdzić dwie wyżej wymienione poprawki do konwencji z Espoo,

STANOWI, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

Niniejszym zatwierdza się w imieniu Wspólnoty pierwszą i drugą poprawkę do konwencji EKG ONZ z Espoo o ocenach oddziaływania na środowisko w kontekście transgranicznym.

Tekst poprawek załączony jest do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Niniejszym upoważnia się Przewodniczącego Rady do wyznaczenia osoby lub osób uprawnionych do złożenia dokumentów zatwierdzających poprawki na ręce Sekretarza Generalnego Narodów Zjednoczonych, działającego jako depozytariusz, zgodnie z art. 17 konwencji z Espoo.

Sporządzono w Brukseli dnia [...] r.

*W imieniu Rady
Przewodniczący
[...]*

POPRAWKI DO KONWENCJI Z ESPOO O OCENACH ODDZIAŁYWANIA NA ŚRODOWISKO W KONTEKŚCIE TRANSGRANICZNYM

PIERWSZA POPRAWKA

W **art. 1 pkt (x)** po słowie „prawnych” dodaje się słowa:

„oraz, zgodnie z prawem krajowym lub praktyką, ich stowarzyszenia, organizacje lub grupy”

W **art. 17** po ust. 2 dodaje się nowy ustęp w brzmieniu:

„3. Każde inne państwo niewymienione w ust. 2 niniejszego artykułu, będące członkiem Organizacji Narodów Zjednoczonych, może przystąpić do konwencji po zatwierdzeniu podczas spotkania Stron. Spotkanie Stron nie rozpatruje ani nie zatwierdza żadnego wniosku o przystąpienie takiego państwa do czasu wejścia w życie niniejszego ustępu we wszystkich państwach i organizacjach, które były Stronami konwencji w dniu 27 lutego 2001 r.”

oraz odpowiednio zmienia się numerację kolejnych ustępów.

Na końcu **art. 17** dodaje się nowy ustęp w brzmieniu:

„7. Uznaje się, że każde państwo lub organizacja, które ratyfikuje, przyjmuje lub zatwierdza niniejszą konwencję, równocześnie ratyfikuje, przyjmuje lub zatwierdza poprawkę do konwencji określoną w decyzji II/14 podjętej podczas drugiego spotkania Stron.”

DRUGA POPRAWKA

W **art. 2** po ust. 10 dodaje się nowy ustęp w brzmieniu:

„11. Jeżeli strona pochodzenia zamierza przeprowadzić procedurę w celu określenia zawartości dokumentacji oceny oddziaływania na środowisko, strona narażona powinna mieć możliwość uczestnictwa w tej procedurze w odpowiednim zakresie.”

W **art. 8** po słowie „konwencji” dodaje się słowa:

„oraz wszelkich jej protokołów, których są Stronami”

W **art. 11** ust. 2 lit. c) zastępuje się nowym akapitem w brzmieniu:

„c) będą poszukiwać, jeśli to stosowne, usług i współpracy kompetentnych organów posiadających doświadczenie odpowiednie dla osiągnięcia celów niniejszej konwencji;”

Na końcu **art. 11** dodaje się dwa nowe akapity w brzmieniu:

„g) przygotowują, jeśli to stosowne, protokoły do niniejszej konwencji;

h) ustanowią takie organy pomocnicze, jakie zostaną uznane za potrzebne w celu wdrożenia niniejszej konwencji.”

W **art. 14 ust. 4** drugie zdanie zastępuje się nowym zdaniem w brzmieniu:

„Poprawki wejdą w życie w odniesieniu do Stron, które je ratyfikowały, zatwierdziły lub przyjęły, dziewięćdziesiątego dnia od dnia otrzymania przez depozytariusza zawiadomienia o ich ratyfikacji, zatwierdzeniu lub przyjęciu przez co najmniej trzy czwarte Stron w momencie ich przyjęcia.”

Po **art. 14** dodaje się nowy artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 14a

Przegląd zgodności

1. Strony dokonają przeglądu zgodności z przepisami niniejszej konwencji na podstawie procedury zgodności w ramach przyjętej podczas spotkania Stron procedury niespornej i opartej na pomocy. Przegląd opiera się na regularnym składaniu sprawozdań przez Strony, ale nie jest ograniczony do niego. O częstotliwości regularnego składania sprawozdań wymaganej przez Strony oraz o informacjach zawartych w sprawozdaniach zadecyduje spotkanie Stron.

2. Procedura zgodności może być stosowana dla każdego protokołu przyjętego w ramach niniejszej konwencji.”

Załącznik I do konwencji zastępuje się załącznikiem do niniejszej decyzji;

W **załączniku VI** po ust. 2 dodaje się nowy ustęp w brzmieniu:

„3. Ustępy 1 i 2 mogą być stosowane, z uwzględnieniem niezbędnych zmian, do każdego protokołu do konwencji.”

Załącznik

WYKAZ DZIAŁALNOŚCI

1. Rafinerie ropy naftowej (wyłączając przedsiębiorstwa wytwarzające jedynie smary z ropy naftowej) i instalacje do gazyfikacji i upłynniania węgla lub łupków bitumicznych o wydajności co najmniej 500 ton metrycznych dziennie.

2. a) elektrociepłownie i inne instalacje do spalania o mocy cieplnej co najmniej 300 MW, oraz

b) elektrownie jądrowe i inne reaktory jądrowe oraz demontaż lub wycofanie z eksploatacji takiej elektrowni jądrowej bądź reaktorów ¹ (z wyjątkiem instalacji badawczych do produkcji i przekształcania materiałów rozszczepialnych i paliworodnych, o mocy nieprzekraczającej 1 kW przy ciągłym obciążeniu termicznym).

3. a) instalacje do przetwarzania napromieniowanych paliw jądrowych;

b) instalacje przeznaczone do:

- produkcji i wzbogacania paliw jądrowych,
- przetwarzania napromieniowanych paliw jądrowych lub wysokoaktywnych odpadów radioaktywnych,

- ostatecznego unieszkodliwiania napromieniowanych paliw jądrowych,
- wyłącznie do ostatecznego unieszkodliwiania odpadów radioaktywnych, lub
- wyłącznie do składowania (planowanego na dłużej niż 10 lat) napromieniowanych paliw jądrowych lub odpadów radioaktywnych w innym miejscu niż miejsce produkcji.

4. Główne instalacje do wstępnego wytopu żelaza i stali oraz do produkcji metali nieżelaznych.

5. Instalacje do wydobywania azbestu oraz przetwarzania i transformacji azbestu i produktów zawierających azbest: dla produktów azbestowo-cementowych o rocznej produkcji większej niż 20 000 ton metrycznych produktu końcowego; dla materiałów ciernych o rocznej produkcji większej niż 50 ton metrycznych produktu końcowego; oraz dla innych zastosowań azbestu, zużywających go w ilości większej niż 200 ton metrycznych rocznie;

6. Zintegrowane instalacje chemiczne.

7. a) budowa autostrad, dróg szybkiego ruchu ² i dalekobieżnych linii ruchu kolejowego oraz portów lotniczych ³ z głównym pasem startowym o długości 2100 m lub więcej;

b) budowa nowej drogi o czterech lub większej liczbie pasów bądź ich wyrównanie lub poszerzenie istniejącej drogi złożonej z najwyżej dwóch pasów do co najmniej czterech pasów, w przypadku gdy taka nowa droga lub wyrównywana lub poszerzana część drogi miałaby co najmniej 10 kilometrów długości w jednym odcinku.

8. Rurociągi wielkośrednicowe do transportu ropy, gazu lub substancji chemicznych.

9. Porty handlowe, a także wodne drogi śródlądowe i porty dla ruchu śródlądowego, pozwalające na przejście statków o wyporności ponad 1 350 ton metrycznych.

10. a) instalacje do unieszkodliwiania niebezpiecznych i toksycznych odpadów przez spalanie, obróbkę chemiczną lub składowanie w ziemi;

b) instalacje do unieszkodliwiania odpadów innych niż niebezpieczne przez spalanie lub obróbkę chemiczną o wydajności przekraczającej 100 ton metrycznych dziennie.

11. Duże tamy i zbiorniki.

12. Działalność związana z ujęciem wód gruntowych lub systemu sztucznego nawadniania, gdzie pobór lub zużycie wody wynosi co najmniej 10 mln m³ rocznie.

13. Wytwarzanie celulozy, papieru i tektury o wydajności co najmniej 200 ton metrycznych masy powietrzno-suchej dziennie.

14. Główne kamieniołomy, kopalnie, wydobywanie i przetwarzanie na miejscu rud metali i węgla.

15. Produkcja węglowodorów na morzu Wydobywanie ropy naftowej i gazu ziemnego do celów handlowych w przypadku gdy ilości wydobyte przekraczają 500 ton metrycznych dziennie dla ropy naftowej i 500 000 m³ dziennie w przypadku gazu.

16. Główne pomieszczenia i urządzenia do magazynowania ropy naftowej, produktów petrochemicznych i chemicznych.

17. Wylesianie znacznych obszarów.

18. a) prace związane z przetaczaniem zasobów wodnych między dorzeczami rzek, w przypadkach gdy jest ono związane z zabezpieczeniem przed potencjalnym brakiem wody, a ilość przetoczanej wody przekracza 100 mln m³ rocznie; oraz

b) we wszystkich innych przypadkach prace związane z przetaczaniem zasobów wodnych między dorzeczami rzeki przy wieloletnim średnim wypływie wody z dorzecza w ujęciu wody przekraczającym 2000 mln m³ rocznie, i ilości przetaczanej wody przekraczającej 5 % tego wypływu.

W obu przypadkach nie uwzględnia się przetaczania wody pitnej rurociągami.

19. Oczyszczalnie ścieków o wydajności przekraczającej 150 000 równoważnika liczby mieszkańców.

20. Instalacje do intensywnej hodowli drobiu lub świń o pojemności większej niż:

- 85 000 miejsc dla brojlerów;
- 60 000 miejsc dla kur;
- 3000 miejsc dla tuczników (ponad 30 kg); lub
- 900 stanowisk dla macior.

21. Konstrukcje napowietrznych linii elektrycznych o napięciu co najmniej 220 kV i długości powyżej 15 km.

22. Główne instalacje wykorzystujące siłę wiatru do produkcji energii elektrycznej (gospodarstwa wiatrowe).

1. Dla celów niniejszej konwencji elektrownie jądrowe i reaktory jądrowe przestają być takimi instalacjami, gdy całe paliwo jądrowe lub radioaktywnie skażone pozostałości usunięto w sposób stały z całej instalacji.

2. Do celów niniejszej konwencji:

- „autostrada” oznacza drogę specjalnie zaprojektowaną i wybudowaną dla ruchu pojazdów silnikowych, która nie obsługuje przylegających do niej gruntów, oraz która:

a) za wyjątkiem specjalnych miejsc lub tymczasowych okoliczności, które to uniemożliwiają, posiada oddzielne jezdnie dla obydwu kierunków ruchu, oddzielone od siebie nieprzeznaczonym do ruchu pasem rozdziału lub, wyjątkowo, w inny sposób;

b) nie krzyżuje się na jednym poziomie z żadną drogą, linią kolejową, torami tramwajowymi lub ścieżką dla pieszych; oraz

c) jest specjalnie oznaczona jako autostrada.

- „droga szybkiego ruchu” oznacza drogę zarezerwowaną dla ruchu pojazdów silnikowych dostępną wyłącznie z węzłów lub skrzyżowań kontrolowanych, na której w szczególności zabronione jest zatrzymywanie i parkowanie pojazdów na jezdni.

3. Do celów niniejszej konwencji „port lotniczy” oznacza port lotniczy zgodnie z definicją zawartą w Konwencji z Chicago z 1944 r. ustanawiającej Organizację Międzynarodowego Lotnictwa Cywilnego (załącznik 14).